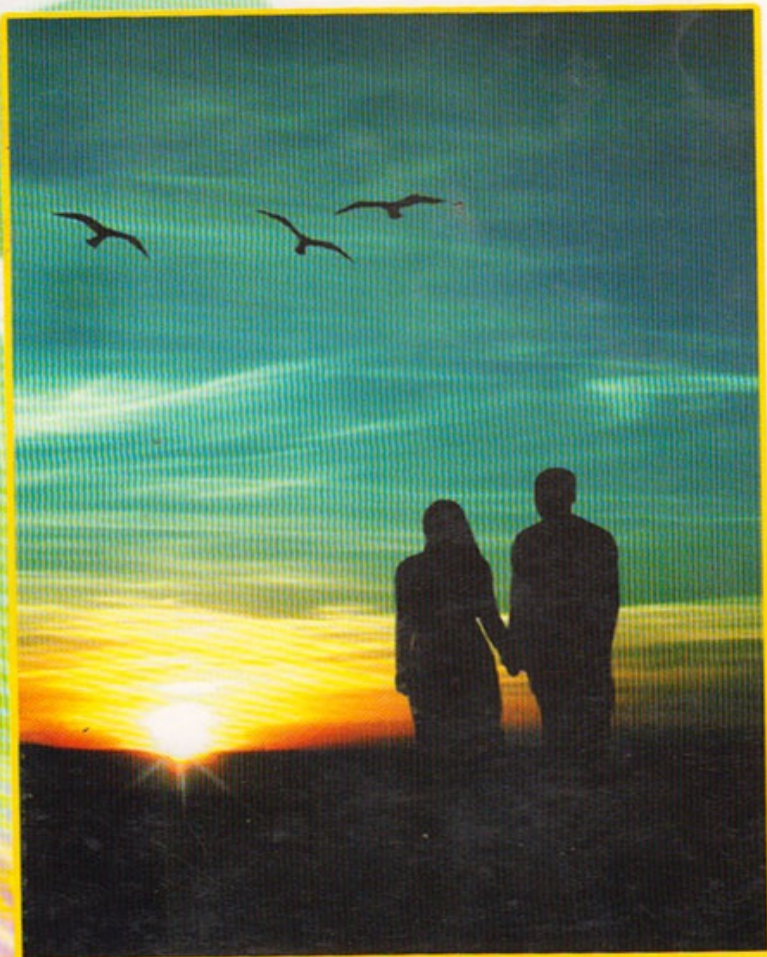

ပညာရေးစာပေ

မယ်ခိုင်

ပစ္စုပ္ပန်ဟုခေါ်သော
အနာဂတ်

(အာဆွတ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

ငါပျော်ဖို့

နင့်မျက်ရည်တွေ မလိုပါဘူး

နင့်အပြုံးက ခြောက်လန့်နေတယ်။

နင် ငိုဖို့

ငါ အပြုံးတွေ မလိုပါဘူး

ငါ့ရယ်သံတွေ ခြောက်သွေ့နေတယ်

ငါက ပန်းတစ်ပွင့်ဆို

ဆူးရုံပေါ်တင်နေတဲ့ပန်းပါ

နင်ကတော့ ပင်မြင့်ထက်က

အသီးတစ်လုံးပေါ့

ခွဲလို့လည်းမရ

ပစ်လို့လည်း မကွဲဘူး

ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ

မနမ်းရှိုက်သလို

နင့်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ

မစားသုံးဘူး

ငါတို့က အဆိပ်တွေလေ

ဒါပေမဲ့

တချို့တော့ တောင့်တနေကြလိမ့်မယ်

သူတို့က သူရူးတွေလေ ...

*

ရှေးဟောင်း စာပေသုတေသနဌာနမှ သူ ထွက်လာသည်။ နေသည်
အထူးပူပြင်းနေလေ၏။ မိုးသားများသည် နီမြန်း၍ နေသည်။ မိုးသားများ
ပုံမှန်မဟုတ်သည့် အခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် သူ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။
မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်။

မိုးတွင်း မိုးရာသည် မဆန်းသော် မိုးရေကို အလက်ဖ်ဂျစ်ရှိသော
သူ့အဖို့တော့ ဆန်းသည်။

ထို့ကြောင့် လေမလာခင် ကားထဲအရောက်သွားရပေလိမ့်မည်။
ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူ ကားပေါ်ရောက်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာသောအခါ
မိုးရွာလာသည်။ လေနှင့်အတူ ပါသောမိုးမို့ အချိန်ကြာကြာမရွာနိုင်မှန်းလည်း သူ
ခန့်မှန်းမိပါ၏။

မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် သူ အိမ်ရောက်ပြီး
ငါးမိနစ်အကြာတွင်မိုးသည် သူမဟုတ်သည့် အလား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ကော်ဖီပူတစ်ခွက်ကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်လိုက်သည်။ ခါးသက်သော အရသာက
လည်ချောင်းထဲ စီးမျောသွားသည်။ ကော်ဖီပူကြောင့်လားမသိ။ နွေးထွေး သွားသလို
ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ ပြီးနောက်

ချိတ်ပေါ်တွင်စနစ်တကျ ချိတ်သည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းချပ်မှ မိုးရေလက်ကျန်များကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးရွာပြီးစမို့လား မသိ။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းသည် သာမန်ထက် စိမ်းလန်းနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားဟွန်းသံအချို့ကို မသဲမကွဲကြားနေရသည်။ အထီးကျန်နေသော အင်းလျားရေပြင်ကိုလည်း ငြိမ်သက်စွာမြင်နေရသည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကော်ဖီလက်ကျန်ကို မော့သောက်သည်။ အေးစက်စပြုနေပြီမို့ ခါးသောအရသာသည် ချဉ်စုတ်စုတ်ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။ လက်ကျန် ကော်ဖီကို အကုန်သောက်လိုက်ပြီးသောအခါ လိုက်ကာကို ဖြေချသည်။ အခန်းသည် မှောင်သွား၏ ။

ရီမုစ်ကို ဆွဲယူပြီး နှိပ်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားသည်။ စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး အံ့ဆွဲကိုဖွင့်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ အဖြူရောင်လက်အိတ်ကို ယူပြီး စွပ်သည်။ ပြီးနောက် စားပွဲအောက်ရှိ အနီရောင်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ကျွန်းစားပွဲကြီး၏ အမိုးသည် ပွင့်သွားသည်။ အထဲတွင် ကျောက်စာချပ်ကို တွေ့သည်။

ထိုကျောက်စာချပ်ကို ယုယစွာကောက်ယူပြီး မှန်ချပ်ပေါ်တင်သည်။ လက်ကိုင်မှန်ဘီလူးကို သုံးကာ ကျောက်ချပ်ကို ကြည့်သည်။ သူ နားမလည်ချေ။ ကွေးညွတ်သော စာလုံးများက ဘာတွေ ရေးထားမှန်း သူ မသိပါ။

သို့သော် သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

ချိတ်ထားသော အကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ထုတ်သည်။

ဖြန့်လိုက်သောအခါ နှစ်ရွက်ဖြစ်နေသည်။

ပထမစာရွက်မှာ စာများသည် ကျောက်ချပ်ထဲမှ စာများနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသောကြောင့် သူ မဖတ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ဒုတိယစာခေါက်ကို

ဖြန့်လိုက်သည်။

သူ ပြုံးလိုက်၏ ။ ကျေနပ်စွာ ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ချစ်သော ရုစာရီ . . .

သင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝေးကြဖို့အကြောင်းက ပါပြီးဖြစ်သည်။

ထိုကံလွန်၍ မရ။ ကောင်းကင်သို့လည်း မပျံ။ မြေအောက်သို့လည်း မလျှိုးဘဲ သင်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် နားလည်၍ မရ။။ သရီရ ရသေ့နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့လျှင်
မြလည်ဆွဲကို မရခဲ့လျှင်၊ ဤစိန်ရေငှတိုင်းသို့ မလာခဲ့လျှင်၊ သုနနိဒယ ဘုရင်နဲ့
မဆုံခဲ့လျှင်၊ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်သည် ကြင်သူအဖြစ်ရှိလိမ့်မည်။ ယခု
ကျွန်ုပ်သေရတော့မည်။ မြလည်ဆွဲက ပေးတဲ့ ကျိန်စာလား။ သင်
အေးချမ်းစွာရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံသည်။ သို့မည်ကား သင်နဲ့ ကံမကုန်ပါက
ပြန်ဆုံရဖို့ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုသည်။

အဂ္ဂါ

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ကျောမှိတ်ကို မှီချလိုက်သည်။

ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်း သူ မသိပေ။ ထူးဆန်းသော

ကျောက်ချပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တို့
ပျက်ပြားခဲ့ရသည်။

သာမန် . . . ဘာမဟုတ်တဲ့ ရည်းစားစာကို သူ အရူးထမိပြီထင်သည်။

သို့သော် သိချင်တာကို သိလိုက်ရ၍ သူ ကျေနပ်သည်။ ရှားပါးသော ကျောက်စာကို
သူ ဖတ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျောက်ချပ်ကို မှန်တိုက်လေးထဲ ထည့်သိမ်းသည်။

ပြီးနောက် သံသေတ္တာလေး တစ်လုံးကို ထုတ်လာသည်။

ချက်ထိုးထားသော သေတ္တာလေးဖို့ ဖွင့်ရမခက်ပေ။ ထိုသေတ္တာထဲမှ အရာတစ်ခုကို
ဆွဲထုတ်သည်။ ဗလာစာအုပ်အရွယ်မျှ စာရွက်လေးဖြစ်သည်။ စာရွက်ဆိုသော်ငြား

မှန်ဘောင်ဖြင့် ခတ်ထားသော ခဲပန်းချီတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီကို စားပွဲပေါ်ထောင်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

သူ အံ့သြသွားသည်။ မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်သည်။

လည်ဆွဲ . . . ဒါ . . . လည်ဆွဲ။

ပုံတူ ပန်းချီသည် လည်ဆွဲကို အသားပေးထားသည်။ သူ ပျာယာခတ်သွားသည်။ စိတ်အပန်းပြေသော အချိန်တိုင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ကာ ပစ္စည်းဟောင်းများ မွေ့နောက်နေကျ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ထူးဆန်းသွားလေသည်။

‘ရုစာရီ’

ဒုတိယစာရွက်ခေါက်မှ နာမည်ကို ရေရွတ်မိသည်။

ဒုတိယစားပွဲမှ အံ့ဂှက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။

နှစ်ကြိမ်နေပြီဖြစ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။

ဝါကြန့်ကြန့်စာရွက်များကို ယုယစွာ လှန်လော့မိသည်။

‘မယုံနိုင်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်သည်

ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရသည်။ မင်းကို ငါ စောင့်နေပေမဲ့ မင်း

ပြန်ရောက်မလာခဲ့တော့ပါ။ မင်းရဲ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံက ငါ့ရင်ထဲ စွဲနေဆဲဖြစ်သည်။

ဘယ်အရပ်က လာမှန်းမသိတဲ့ ရုစာရီ မင်း ဘယ်အရပ်ကို ထွက်သွားပြီလဲ’

စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးတွင် အဆက်အစပ်မရှိသော စာများကို ရေးသားထားသည်။ သို့သော် စာမျက်နှာတိုင်းတွင် ရုစာရီဆိုသော နာမည်သာ မင်းမူနေသည်။

သူနဖူးကြောများ ထောင်လာသည်။

စဉ်းစားလေ ဆက်စပ်လို့မရနိုင်ပေ။

နာမည်တူတာလား . . .

ကျောက်ချပ်ထံမှလည်း ရုစာရီဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထဲမှာလည်း ရုစာရီ၊

စာအုပ်ထဲမှ ရုစာရီနှင့် ကျောက်ချပ်ထဲက ရုစာရီ ဆက်စပ်နေတာလား။ ဒါ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တစ်ချိန်တည်းက ထိုစာအုပ်ဖတ်မိသောအခါ ရုစာရီဆိုတာ ဘာကြီးမှန်း

ဘယ်လိုအရာမှန်း သူ နားမလည်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏

နာမည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ယခုတော့ ပိုပြီးသေချာသွားသည်။

ရုစာရီဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ အဂ္ဂါ၏ ချစ်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုကျောက်ချပ်နှင့် ထိုစာအုပ်သည်

သက်တမ်းချင်းများစွာကွာဟလှသည်။ သို့သော် နာမည်သည်

တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သည်။

မြလည်ဆွဲဟု ရေးထားပုံချင်းလည်း တူညီသည်။

အမျိုးသမီးဆိုတာလည်း သေချာသည်။ ဘာတွေလဲ . . . ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ . . .

ရုစာရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

စာအုပ်ကို လှန်၍ ဖတ်ပြန်သည်။ သို့သော် နားမလည်နိုင်သော

စာကြောင်းများကိုသာ တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုစာအုပ်ကို သူ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်က

တွေ့ခဲ့သည်။ စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားသည်။ ပိုပြီး

စိတ်ဝင်စားသည်က ဒိုင်ယာရီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါထက်

ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်။

နှစ်ထပ် ကြာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် စာရွက်များကျိုးကျေသွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယုယစွာ လှန်လော့ရသည်။ စားပွဲပေါ်ထောင်ထားသော ပုံကို ငေးကြည့်ပြန်သည်။ ဟုတ်မှာပါ . . . ဒါ ရုစာရီဆိုသော အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်ရမည်။ ချောလိုက်တာ။

အမှန်က ထိုပန်းချီကို မြင်ပြီးမှ ထိုစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ခဲပန်းချီသည် ပုံတူရေးခဲ့မှန်း သိသာသည်။ ပန်းချီထဲမှ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပနေသည်။ လည်တိုင်ကျောရှင်းပြီး စနစ်ကျစွာ တင့်တယ်သည်။ လည်ပင်းတွင် ထင်ရှားစွာဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးကို စူးစမ်းမိသည်။

‘ဒါ . . . မြလည်ဆွဲပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ရုစာရီက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ဘာကြောင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ရူးသွပ်စေတာလဲ၊ ရူးသွပ်လောက်ပါပေသည်။ မျက်လုံးနှုတ်ခမ်းများသည် သူ့စိတ်ကို စွဲငြိစေသည်။ ဤပုံသည် ရှေးဆန်သော ခဲပန်းချီတစ်ချပ်ဆိုတာ သိရသော်လည်း ထိုပုံကို မှန်ဘောင်ဖြင့် သွင်းထားမိသည်။

အများမြင်မှာ စိုးသောကြောင့် နံရံမှာပင် ချိတ်မထားဘဲ အံ့ဂှက်ထဲ ဖွက်ထားခဲ့သည်ထိ တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ သူလည်း တွေ့ချင်လိုက်တာ . . .

မတွေ့နိုင်မှန်း သိသော်လည်း တမ်းတမိပြန်သည်။ ရုစာရီ ရုစာရီ . . .

*

ဖောင်ကြီးတစ်စင်းသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာသည်။ ဖောင်ကြီးသည် နန်းပြာသာဒ်အလား

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှသည်။ ထိုဖောင်ကြီး၏ ရှေ့နောက်တို့တွင်
မရေတွက်နိုင်သော ဖောင်ငယ်များစွာတို့ ဝန်းရံပါလာသည်။ ဖိုဖောင်ကြီးကို
စူးစမ်းစွာကြည့်ပါက သစ်လွင်သော ဝတ်စုံတို့နှင့် မားမားမတ်မတ်
စောင့်ကြပ်နေသူများကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူများသည် ရဲရင့်သော
စစ်သည်တော်တွေဖြစ်သည်။ ဖောင်အတွင်းထဲမှ သာယာသောအသံကို ကြားရသည်။

ခမ်းနားထည်ဝါသော အမြင့်တစ်နေရာတွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေသူတစ်ဦး
သူက သုနန္ဒိယဘုရင်။ သုနန္ဒိယဘုရင်သည် သေရည်သေရက်ကို
နှစ်ခြိုက်စွာသောက်ရင်း ဖျော်ဖြေနေသော ကချေသည်များကို
ရီဝေစွာကြည့်နေလေသည်။ ကချေသည်များသည် ငြိမ့်ညောင်းစွာ
ကပြဖျော်ဖြေနေသော်လည်း သုနန္ဒိယ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အလိုမကျမှုများ
အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

‘ဆန္ဒိက ပုဏ္ဏား အခစားဝင်ကြောင်းပါ ဘုရား’

ကိုယ်ရံတော် နာယိက လျှောက်ထားသောအခါ သုနန္ဒိယဘုရင်သည်
လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြသည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော သံစဉ်သည် ရုတ်ချည်းရပ်တံသွားသည်။
တီးမှုတ်သူနှင့် ကချေသည်များသည် ခေါင်းကိုညွတ် ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး တရိုတသေပင်
ဆုတ်ခွာထွက်သွားကြသည်။ ကချေသည်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဆန္ဒိကပုဏ္ဏားဝင်လာသည်။

ဘုရင့်ကို မော်မကြည့်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝပ်ချသည်။

‘ဘာများ အရေးကြီးသလဲ ဆန္ဒိက’

‘မှန်ပါ . . . ကျွန်တော်မျိုး၏ တွက်ကိန်းအရ အရှင်
ခရီးတစ်ထောက်နားရန်ဒေသ ရောက်ပါတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘အိမ်း . . . ငါ ကိုယ်တော် မြန်းခဲ့တဲ့ခရီးက ဝေးခဲ့ပြီးကိုး’

ဘုရင် သုနန္ဒိယ ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။

‘နေရာရ၌တိုင်း ငါ ကိုယ်တိုင် ရှုစမ်းမယ်’

သုနန္ဒိယ ဘုရင် ဆင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

လှံကိုင်စစ်သည်များသည် ကိုယ်ဟန်ကျုံ့သွားသည်။

‘နာယိက’

‘ဘုရား’

‘ဒီ တစ်ညဉ့်တော့ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ခြေဆန့်စမ်းမယ်’

နေမင်းကြီးသည် တောင်နံရံကြား ဝင်ရောက်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် ဆမ္ဘိကပုဏ္ဏားနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

အေးသောလေကြောင့် သုနန္ဒိယဘုရင် တဟားဟား ရယ်သည်။

‘ဒါ . . . စိန်ရ၌တိုင်းတဲ့လား’

သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် တဟားဟားရယ်ရင်း အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်သည်။

မှိုင်းညို့သော တောအုပ်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးတွေ့ရသည်။ ကျောက်တောင်နှင့် နွယ်ပင်များကိုလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ် တွေ့ရသောအခါ ဘုရင် သုနန္ဒိယ သဘောကျသွားသည်။

‘ဒီနယ်ကို ငါ ပိုင်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဆမ္ဘိက’

‘ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါ ကြီးမြင့်လာပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ ဤနယ်သည်

ရတာ နာများ ရှိရာ မြေလို့ ကျွန်တော်မျိုး မှန်းမိပါတယ်။ နောင်သောအခါ

ဤမြေသည် စည်ပင်ဝပြောလာပါလိမ့်မယ်။ ယဉ်ကျေးမှုသုခုမ

ထွန်းကားလာပါလိမ့်မည်။ ဤနယ်တွင် သူတော်စင်များ ကျင်လည်နေကြသည်

မြင်ရာ အောင်မြေနှင်းပါက အောင်ရပါမယ် ဘုရား’

ဆန္ဒကပုဏ္ဏား၏ လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောကျသွားသော သုန္ဒိယဘုရင်သည် တဟားဟား ရယ်၍ နေပြန်သည်။ သူနန္ဒိယ၏ ရယ်သံသည် တစ်တောလုံးညံ့၍ သွားတော့၏ ။

ထိုရယ်သံသည် တောတောင်တစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားရာ ခရီးသွားတစ်စု ကြားသွားသည်။ ထိုခရီးသွားများကား အဂ္ဂါနှင့်အဖွဲ့သားများဖြစ်သည်။

‘ဘာသံလဲ’

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံမှန်း သိသော်လည်း ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ ရယ်သံဆိုသောငြား ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်နေသည်။

‘မောင်ကြီး . . . ရှေ့ဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါဦးမလား’

ရုစာရီက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဂ္ဂါ လှည့်ကြည့်၏ ။ ရုစာရီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ရုစာရီသာမကဘဲ ရုစာရီ၏ ရံရွေ မာလုဂါကလည်း ထိတ်လန့်နေရှာသည်။ အဂ္ဂါ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသရပါလိမ့်မည်။

‘သိပ်မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ဒါက လူသံဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရွာနဲ့လည်း နီးလာပြီပဲ။ ဒီတောင်တစ်တောင် ကျော်ပြီးရင် စိန်ရေဌတိုင်းကို ရောက်ပြီး ဝင်ဝင်ချင်း ရဝေမြိုင်ချောင်းကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ မှာ လူတွေနေထိုင်ကြသည်။ ရွာကလူတွေ တောလာရင် ရယ်မောစရာရှိလို့ ရယ်မောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

အဂ္ဂါသည် တည်ငြိမ်သော အသံနှင့်ဆိုသည်။ ခေါင်းဆောင်သူက စိတ်လှုပ်ရှားမှု မရှိသောအခါ အဖွဲ့သားများသည် ကြောက်စိတ်တို့ လျော့ပါးသွားသည်။

လူအရောက်အပေါက် နည်းသော တောမို့ ချုံနွယ်များ ပိန်းပိတ်နေသည်။ အချို့နေရာတွင် ကျားခြေရာများကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်ဂူများကိုလည်း

တွေ့ရသည်။ ဝင်နားချင်သော်လည်း မနားရဲပေ။ နယ်ပိုင်များ၏ ဂူမြင်ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် နားလျှင်ပင် သစ်ပင်စောင့်နတ်မင်းထံ ခွင့်တောင်းပြီး နားသည်။

စားသောက်လျှင်လည်း လောဘနှင့်မစားဘဲ ဦးစွာ လှူတန်းသည်။ ဆွမ်းတော်တင်သည်။ ပြီးမှ စားသည်။ သို့သော် ထမင်းမစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သစ်သီးများကို မရှိစား စားနေရသော်လည်း လူဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းကို တမ်းတမိသည်။

ရုစာရီကတော့ သစ်သီးစားရတာ မငြီးငွေ့ပေ။ သို့သော် ပုံထမ်းသူနှစ်ဦးနှင့် မာလုဂါကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေဖြူဖျော့ပြီး အင်အားပြတ်လပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဤတောလမ်းခရီး အပြင်းနင်းလာသည်မှာ ခုနစ်ရက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ရဝေမြိုင်ချောင်သို့ နေမဝင်ခင် အရောက်ဟုမှန်းသည်။ သို့သော် အင်အားချည့်နဲ့နေပြီမို့ ခရီးက မတွင်ကျယ်ပေ။ ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ညဉ့်ဦးယံမှ ရောက်မည်ထင်သည်။

မိုးသားတွေ ကင်းစင်ပြီး ကောင်းကင်ကြီး လှပနေသည်။ ညဆိုလသာလိမ့်မည်။ လပြည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။ လပြည့်ပါက ကပြဖျော်ဖြေ၍ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ရဝေမြိုင်တွင် ဖျော်ဖြေပွဲ လုပ်ချင်သည်။ စိန်ရေဌတိုင်းသည် အကြားသာရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်ဖူးသည်ရှိအောင် ပြောင်းရွှေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ရေစပါး ပေါသည်။ သစ်သီးဝလံ သစ်ဥနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်လာသည်။ သူတော်စင်များ နေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသလည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မွန်မြတ်သော မြေကို မသွားရဲစရာအကြောင်း မရှိပေ။

ကောင်းသောမြေကို နင်းဖူးချင်သည်။

လူသက်တမ်းကို ကံက ပိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အဂ္ဂါတို့အဖွဲ့သည် မည်သည့်အရပ်ဒေသမဆို သွားခဲ့သည်။ ကြောက်လန့်မှုရှိသော်လည်း တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိချေ။ အဂ္ဂါတို့အဖွဲ့တွင် အသပြာများများမရှိပေ။ ပစ္စည်းများများ မရှိပေ။ သို့သော် ဒေသအတွေ့အကြုံနှင့် လူမျိုးစုအတွေ့အကြုံများရှိသည်။ ဒါကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်စွာဖြင့် နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ဟု ကြွေးကြော်နေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

*

ဗုံသံကို ကြားရသောအခါ သုနန္ဒိယ ဘုရင် နိုးလာသည်။

‘ဒုံ . . . ဒုံ . . . ဒုံ’

အသံလာရာအရပ်သို့ နားစွင့်သည်။ ဖောင်ပေါ်မှလာသော အသံမဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဒါဆို . . . မြေပြင်ကပေါ့။

‘နာယိက’

‘မှန်ပါ့ ဘုရား’

‘ဘယ်ကလာတဲ့ အသံလဲဟေ့’

‘ရဝေချောင်ကပါ ဘုရား။ ဤအနီး ရဝေမြိုင်ဆိုတဲ့ ကျေးရွာတစ်ရွာရှိကြောင်း သိရပါတယ် ဘုရား’

သုနန္ဒိယ ဘုရင် နားစွင့်သည်။ အသံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိလှသည် ထိုဂီတမျိုးကို သုနန္ဒိယ ဘုရင် မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ဘယ်လိုတူရိယာမျိုးလဲ။

‘ဆမ္ဘိက’

‘ဘုရား’

ဆမ္ဘိကပုဏ္ဏားနှင့် နာယိကအမတ်သည် ဘုရင်သုနန္ဒိယ၏ လက်စွဲတော်များဖြစ်သည်။ သွားလေရာ ပါတတ်သည်။ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး စက်တော်ခေါ်လျှင်ပင် မောင်းမမိသံများ အပါးတွင် မထားတတ်ဘဲ နာယိကနှင့် ဆမ္ဘိကတို့ကိုသာ အပါးတော်၌ ထားသည်။

‘ဒီဂီတဟာ ဘာဂီတလဲ။ မှန်ရာကို သံတော်ဦးတင်စမ်းဟဲ့’

‘ဗုံ၊ ကြေးကွင်း၊ ဝါးတို့ ဆတူတီးမှုတ်တဲ့ ဂီတပါ ဘုရား။ ကချေသည်ရဲ့ ကကွက်ကောင်းနှင့် သာ ဆိုပါက လိုက်ဖက်တဲ့ ဂီတမျိုးပါဘုရား’

‘ငါ . . . ရှုချင်စမ်းတယ် ဆမ္ဘိက။ ကဲ . . . အသင့်ပြင်။ ရဝေမြိုင်ကို ငါ ကိုယ်တော်တိုင် မြန်းမယ်’

ဘုရင့်အာဏာစက်သည် စူးရှလှပါပေသည်။ ဘုရင်က သွားချင်တယ်ဆိုသည်နှင့် ဝေါယာဉ် အသင့် ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။ နှစ်ကျိပ်သော စစ်သည်တို့ကို ခြံရံလျက် သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် ရဝေမြိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေစပ်နှင့်တောင်ကုန်းသည် အနည်းငယ်လှမ်းသည်။ ရွာကလေးသည် တောင်နှစ်လုံးကြား တွင် ရှိနေသည်။ ခပ်ပြေပြေတောင်ကြောမို့ နေရောင်ကို ကောင်းစွာရသည်။

ကျောက်တောင်ကြောမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ စည်ပင်ဝပြောသော ရဝေမြိုင်ကို တွေ့ရတော့သည်။

‘လှလိုက်တဲ့ စိန်ရေဌ။ ဒါကို ငါ ကိုယ်တော် မသိခဲ့ဘူး’

သုနန္ဒိယ ဘုရင်၏ မျက်တော်သည် ကြည်ရွှင်နေသည်။ အလိုပြည့်သော ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် တူလှသည်။

‘ရွာထဲ . . . စစ်သည်တွေ ဝင်လာတယ်’

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်သံကြောင့် ရွာလမ်းလေးသည်
ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်သည်။ တခုခု ထုနေသော ဗုံသံသည်
ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုခဏအတွင်းမှာပင် ပိုင်းအုံနေကြသော
လူစုသည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။

အဂ္ဂါရော ရုစာရီပါ အံ့ဩသွားသည်။

ထိုအမြင်မျိုး တစ်ခါမျှမကြုံခဲ့ဖူးချေ။

‘ဟင်’

အံ့ဩစွာ မှင်တက်သွားသည်။ သစ်လွင်တောက်ပသော ဝတ်စုံများကို
လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူလေးယောက် ထမ်းရသော ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး
ထိုင်လိုက်လာသူတစ်ဦး . . .

မည်သူ မည်ဝါမှန်း မသိသေးခင်မှာပင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသူ ဖြစ်မည်မှန်း
ခန့်မှန်းမိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုပင် မော်မကြည့်ဝံ့ချေ။

ပြေးလည်းမပြေးတတ်ပေ။ ပြေးစရာ အိမ်လည်း မရှိပေ။
လူအုပ်ကြီးသည် ရုစာရီတို့ အနီးတွင်ရပ်တံ့သွားသည်။ ရုစာရီ တုန်လှုပ်နေသည်။
ဖြတ်ကျော်သွားလိမ့်မည် အထင်နှင့် စိတ်အေးနေရာမှ ရင်ခုန်သံ ပိုမြန်လာသည်။

‘ဂီတသံက သင်တို့ထံမှလား’

‘မှန်ပါတယ် အရှင်။ ဂီတက ကျွန်ုပ်၏ ဖန်တီးမှုပါ’

အဂ္ဂါ၏ အဖြေစကားကြောင့် သုနန္ဒိယ ဘုရင် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ
ဆင်းသည်။

‘မယ်မင်းက ကချေသည်လား’

ရုစာရီသည် ကြောက်လန့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကြီးအဂ္ဂါထံ
တိုးကပ်သွား၏ ။

‘မှန်ပါ့ . . . ကျွန်ုပ်၏ နှမငယ် ရုစာရီ မည်ပါသည်။ အရှင်ကျွန်ုပ်ကား
အဂ္ဂါ မည်၏ ။’

‘သင်တို့ အနုသုခမကို ကိုယ်တော် မြင်စမ်းချင်တယ်’

ဘုရင် သုနန္ဒိယသည် ပြောဆိုပြီး ပြန်လှည့်သွားကာ
ဝေါယာဉ်ပေါ်တက်သည်။

‘တယ်သာယာလှတဲ့ ရဝေချောင်ပါလား။ စိန်ရငွေကို အောင်ရမည် . . .
အောင်မြေကို ငါ ကိုယ်တော်မြတ် ရဝေချောင်မှာ နင်းမည်ဆန္ဒက’

‘ဘုရား’

‘ဟို တောင်စောင်းမှာ ဘုရားတည်ဖို့ ဒီညပြင်ပါ။ ခုနစ်ရက်အတွင်း
ထီးတော်တင်ပွဲ လုပ်မည်ဟု နတ်ဒေဝါများကို မောင်းထုထီးတော်တင်ပွဲကို အတီး၊
အမှုတ်၊ အနုသုခမနှင့် ကျင်းပမည် အမိန့်တော်’

‘သင့်မြတ်လှကြောင်းပါ ဘုရား’

သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် ဝေါယာဉ်ဖြင့် လှည့်ပြန်သွားသည်။ သို့သော်
တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူသည် စစ်သည်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

‘ကဲ . . . အသင်တို့ တူရိယာတွေ မယူပြီး ဖောင်တော်ကို
လိုက်ခဲ့ကြပေတော့’

‘ကျွန်ုပ်တို့က ဖျော်ဖြေရေးသမားတွေပါ အသင်’

‘ဘုရင့်အမိန့်ကို အသင်တို့ လွန်ဆန်၍ မရပါ။ လွန်ဆန်ပါက
မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်လိမ့်မည်။ သင်တို့ ဆုံခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အခြားမဟုတ်။
ဘုရင်သုနန္ဒိယ မည်၏ ။’

အဂ္ဂါ လန့်သွားသည်။ သွေးလေတို့ ချောက်ချားကုန်သည်။

သုနန္ဒိယ ဘုရင်ဆိုပါလား။ စစ်သွေးကြွနေသော ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း အဂ္ဂါ သိသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ သုနန္ဒိယဘုရင်ကို အခြားသော တိုင်းပြည်များက မလွန်ဆန်ဝံ့ချေ။ မတိုက်ခိုက်ဝံ့ချေ။ အင်အားကြီးစစ်တပ်ကို ပိုင်သော ဘုရင်ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားသည်။ ဤသို့ ဘုရင်မျိုးနှင့် ဆုံလာမှတော့ ခုသေဆိုလျှင်တောင် သေရပေလိမ့်မည်။

မိမိအသက်ကို မိမိ မပိုင်ချေ။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မပိုင်ချေ။ ဆံစမှ ခြေဖျားထိ သုနန္ဒိယဘုရင်သာ ပိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့်နေသော ရုစာရီကို အားပေးမိသည်။

‘မကြောက်လေနှင့် နှမ။ ဘုရင် သုနန္ဒိယက မောင်ကြီးတို့ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ကဲ . . . မာလုဂါနဲ့ ရောင်းရင်းတို့နှစ်ဦးသည် မြေမှာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖောင်သို့ မြန်းဦးမည်’

‘ဘာလို့လဲ . . . မောင်ကြီးရယ်’

‘ရောင်းရင်းရယ် . . . ကျွန်ုပ်တို့ မနေခဲ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့က သွားအတူ စားအတူ အသက်ပေါင်ထားကြတဲ့ သုခုမတွေပါ’

‘ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါသွားမယ်။ သင်တို့ ရဝေချောင်မှာ ကျန်ရစ်ပါ။ ဖောင်ကြီးကမ်းမှ ခွာသွားချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်မလာပါက သင်တို့ထံ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်ပေ’

‘ကောင်းပါပြီ . . . ရောင်းရင်း၊ သင် သွားပါ။ သင် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မခေါ်သလဲဆို တာ အကြောင်းအရင်းရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယုံသည်။ သင်တို့ မလာမချင်း ဤရဝေမြိုင်ချောင်မှာ စောင့်ပါမယ်’

ဤသို့နှင့် ဆယ်နှစ်ကျော် အတူနေလာသူများကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

ရုစာရီက ငိုနေရှာသည်။ အဂ္ဂါတော့ နောက်လှည့်မကြည့်ချေ။ အဂ္ဂါစိတ်ထဲတစ်ခုခုကို ကြိုသိနေသည်။ ရောင်းရင်းများနှင့် ပြန်မဆုံနိုင်တော့မှန်း ရိပ်မိသည်။ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသည်။ မငိုမိအောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရ၏ ။ ထိုဝမ်းနည်းမှုသည် ပြန်မဆုံနိုင်မှန်း သိနေသော မှော်ဝိညာဉ်ကပ်ပါနေသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းနေရတာ လဲ။
ငှက်ကလေးများသည် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်ထက်၌ ပျံဝဲနေကြသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခင်ပုပ်ငှက်၏ အော်သံကို ကြားနေရသည်။

သမင်ဟောက်သံလည်း ကြားရသည်။ လင်းတခေါ် ကြီးစားသော
ငှက်ကြီးသည်လည်း လူးလားခေါက်တို့ ပျံဝဲနေသည်။ နေမင်းကြီးကတော့
ရင့်ကျက်စွာ တည်ငြိမ်နေလေသည်။

*

‘ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

တူရိယာဂီတသံနှင့်အတူ ရယ်သံသည် ဆန့်ကျင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏ ။
ဂီတသံတွင် ဝမ်းနည်းနာကျင်ခြင်းများကို ခံစားရသော်လည်း ကချေသည်၏
ကကွက်မှာ မြူးကြွလှသည်။ စည်းနှင့်ဝါးကို ဟန်ချက်ကျကျတီးရင်း
ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ပြနေလေသည်။ မမြူး၍ မရပါ။ ရာဇဒဏ်ကြီးစွာ သင့်လိမ့်မည်။
ကချေသည်၏ ရှေ့မှောက်၌ ရှိသူသည် အခြားမဟုတ် သုနန္ဒိယဘုရင်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဗုံပုံးလေးများကို တီးနေသူသည် မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။ ဒါကို
ကချေသည်က မြင်သော်လည်း မျက်ရည်သုတ်ပေးခွင့် မရှိချေ။

‘ရာဇက္ကန္တေ ထိန်းတော်မူပါဘုရား’

‘ဟား . . . ဟား . . . နာယိက . . . လာ . . . လာ’

သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ချေ။

ရဝေမြိုင်မှ ဆတ်သော သေရည်နှင့်ကချေသည်၏ အက၊ အလှတို့၌ ယစ်မူး၍ နေသည်။ ပလ္လင်ပေါ်မှ တရွတ်တိုက် ဆင်းကာ ကချေသည်နှင့်အတူ ကခုန်သည်။ ကချေသည်လေးကို ပွေ့ဖက်သည်။ မျက်နှာအနံ့ နမ်းရှိုက်ရန် ကြံရွယ်သောအခါ ကချေသည်လေးက ပညာသားပါပါ ရှောင်လွှဲရန် ပြင်သည်။

သုနန္ဒိယ ဘုရင်၏ မြူးထူးမှုကို ဆမ္ဘိကအမတ်ပင် တားမရတော့ပေ။ သုနန္ဒိယ ဘုရင်ကြီး ဤမျှမြူးထူးခြင်းကို အပါးတော်မြဲနာယိကအမတ်ပင် မမြင်ဘူး၍ တအံတဩ ဖြစ်နေသည်။

‘ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မောင်မင်းတို့တွေ သွားကြတော့။ ကိုယ်တော် သည်ည ရုစာရီနဲ့ ပျော်ပါးမယ်’

အဂ္ဂါ နားထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းလိုက်သည့်ပမာ ပူလောင်သွားသည်။ မိမိ မြတ်နိုးရသော မိန်းကလေး၊ ချစ်ရသူလေး၊ လှသောပန်းမို့ မခူးရက် မခြွေရက် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူလေး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သုနန္ဒိယ ဘုရင်၏ အသုံးတော်ခံ ဖြစ်တော့မည်တဲ့လား။

‘ဟား . . . ဟား . . . ရုစာရီလေး အသင်ကြောင့် ကိုယ်တော် ရူးရလိမ့်မယ်’

ရူးလျှင် ရူးစရာပင်။ ဖြူသော အဝတ်ဖားဖားလေးနှင့် ဟန်ချက်ညီညီ ကိုယ်ဟန်ပြတတ်သည်။ မလုံသောအင်္ကျီကြားမှ ထွက်နေသော ဗိုက်သားလေးများသည် ကိုယ်ကို ယိမ်းလိုက်တိုင်း အတိုင်းသားပေါ်သွားတတ်သည်။ ပဝါပါးလေး ခြုံထားသော်လည်း လှသော လက်ပြင်လေးသည် မလုံတလုံ ခိုးထွက်နေရှာသည်။ လှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်းတိုင်း ဖွေးဖွေးဖြူ သွားသော ခြေသလုံးသားလေးမှာ မြွေဖြူလေးတစ်ကောင်နယ် ဝင်းအိ၍ နေတော့၏ ။

စိန်ရတနာတိုင်း၏ ကချေသည်လေးသည် ဇေယျပူရ၏ ကချေသည်များနှင့်
ခြားနားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဇေယျပူရ၏ ကချေသည်များသည် ခြေထိုးချက် မမှန်ပေ။
ကိုယ်ဟန်မလှပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာကျောညွတ် ပျော့ပြောင်းခြင်းမရှိပေ။

အမြင်ဆန်းသော အလှတရား၌ သုနန္ဒိယဘုရင် ယစ်မူးသွားသည်မှာ
အဆန်းတော့မဟုတ်လှပါ။

ဘုရင်ကြီး မဆိုထားနှင့် မှူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါများပင် တဒင်္ဂ မေ့မျောခဲ့ရသည်
မဟုတ်ပါလား။

သေရည်လည်းကောင်းလှပါပေသည်။ အနံ့မွှေးသည်။
တစ်ခွက်သောက်လိုက်တိုင်း ရီဝေသွားသည်။ သေရည်နှင့်ဂီတ ပိုင်းလိုက်သောအခါ
စိတ်သည် အလိုလို ပျော်ရွှင်လာသည်။

ယိုင်နဲ့နဲ့ ခြေလှမ်းများသည် စည်းချက်မမှန်သော်လည်း သုနန္ဒိယ
ဘုရင်သည် မရပ်မနားသောက်ပြန်သည်။ ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ
ကခုန်တီးမှုတ်သံများ တိုးညှင်းစပြုလာ သည်။

သန်းခေါင်ယံချိန် ရောက်သောအခါ တောကောင်သံအချို့မှာလွဲ၍
ဖောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ကုန်သည်။ ရေစီးသံကိုသာ ဝိုးတဝါး ကြားနေရသည်။
ကညင်ဆီမီးတိုင်ကြောင့် အစောင့်စစ်သည်အချို့ကို တွေ့ရသည်။

‘နှမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မောင်ကြီး’

သောက်စား ပျော်ပါးသူများ အိပ်ပျော်လေသောအခါ အဂ္ဂါနှင့် ရုစာရီတို့
အသက်ရှူချောင် သွားသည်။

ဖောင်သည် မြစ်ကမ်းစပ်၌ ရပ်နားထားသည်။ ကုန်းမြေနှင့် ဖောင်ကို
တံတားထိုးပြီး ရပ်ထားသည်။ ညအခါ၌ ထိုတံတားကို ဖြုတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ

ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်မှန်း အင်္ဂါ ရိပ်မိသည်။

‘နှမ . . . သုနန္ဒိယဘုရင်နဲ့ မနေနိုင်ဘူး။ မောင်ကြီးနဲ့ပဲနေမယ်။
မောင်ကြီးကပဲ နှမကို အကြင်ပြုပါတော့’

‘မဖြစ်ဘူး နှမငယ်။ မောင်ကြီးနဲ့နှမ ကြင်သူဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သုနန္ဒိယ
ဘုရင်လက်ထပ်က လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ စစ်သွေးဆူနေတဲ့ သုနန္ဒိယ ဘုရင်က
ကံငါးပါး ထိန်းလိမ့်မည် မထင်လေနှင့် နှမ’

‘ဒါဆို . . . နှမတို့ ထွက်ပြေးကြဖို့လား မောင်ကြီးရယ်’

‘မရဘူး . . . နှမငယ်။ ဒီရေက ငြိမ်နေတယ်။ နှမ နားထောင်ကြည့်
ရေအောက်ရေစီးသံကို ကြားရတယ်။ ရေနက်မယ်သဘောဆောင်တယ်။ တံတားကို
စစ်သည်တွေ ရုပ်သိမ်းထားတယ်။ တံတားရှိတယ်ထားဦး သုနန္ဒိယ ဘုရင်ရဲ့
အမိန့်မပါဘဲ မောင်ကြီးတို့ ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် နှမငယ် . . . ခြောက်ရက် ကျန်ပါသေးတယ်’

‘ဒီကြားထဲ . . .’

‘စိတ်မပူလေနဲ့ နှမငယ်။ ရွာက ဆက်သတဲ့ သေရည်အိုးထဲမှာ မောင်ကြီး
ပန်းပေါင်းစုံခတ် ထားတယ်။ သောက်ပြီးတိုင်း ခုလိုအိပ်ပျော်ကြမှာပဲ’

ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော အင်္ဂါကို ရုစာရီ အားကိုးတကြီး
ကြည့်ပြန်သည်။ ပန်းပေါင်းစုံဆိုသည်မှာ ကမ္ဘောဇတိုင်းမှ ပါလာသော
ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မူးယစ်ရီဝေပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျစေသည်။

‘နှမကို ပစ်မထားပါနဲ့ မောင်ကြီးရယ်။ နှမ . . . သုနန္ဒိယ ဘုရင်ရဲ့
မောင်းမမိသန် မဖြစ်ပါဘူး။ နှမဘဝမှာ မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းပါ။
မောင်ကြီး ရင်ခွင်ကလွဲရင် အခြား ဘယ်သူ့ရင်ခွင်ကိုမှ မဝင်ပါရစေနဲ့’

‘နှမရယ် . . .’

အဂ္ဂါ ရင်ထဲ နာကျင်သွားသည်။ ဝမ်းတစ်ပြင်လုံး ပူနွေးသွား၏။ သူ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ရုစာရီ၏ လက်များသည် ရင်ခုန်သံကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မှိတ်တုတ်လက်နေသော ကြယ်စုလေးများသည် ရုစာရီ၏ မျက်လုံးလေးများနှင့် တူသည်။

‘မငိုပါနဲ့ နှမရယ်။ မောင်ကြီး ရှိပါသေးတယ်။ မောင်ကြီး အသက်သေရမယ်ဆိုရင်တောင် နှမကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်’

‘မပြောပါနဲ့ မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီး မရှိလို့ရော နှမ ဒီလောကထဲ အသက်ရှင်နိုင်မှာမို့လို့လား။ မောင်ကြီးသာ အမိ၊ မောင်ကြီးသာ နှမအတွက် တစ်ဦးတည်းသော လူပါ’

မှန်ပါသည်။ ရုစာရီနှင့် အဂ္ဂါတို့သည် အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်မှာ အသက်ရှစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ရပါပြီ။ ရုစာရီသည် ကချေသည်မောင်နှံ၏ ရင်နစ်သည်းချာ ဖြစ်ပြီး အဂ္ဂါကိုတော့ ထိုကချေသည်မောင်နှံက မွေးစားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးတစ်ထောက် အနားတွင် တဲအိမ်သည် မီးလောင်၏။ ထိုမီးလောင်သောအချိန်၌ အဂ္ဂါကို မွေးသည်။ အဂ္ဂါ၏ ဖခင်သည် မီးထဲဆုံးပါးသွားသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသော မိခင်သည် သွေးလန့်ပြီး ဆုံးပါးသွားပြန်သည်။ ထိုအချိန်က ရုစာရီသည် မိခင်ဝမ်းတွင်းရှိဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မီးလောင်ပြင်၌ ပင် ရုစာရီကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ အဂ္ဂါနှင့် ရုစာရီသည် ခုနစ်ရက်သာ အသက်ကွာဟကြသည်။

လူမှန်း မသိတတ်ခင်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်မို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ချေ။ အဂ္ဂါက

နယ်တကာလှည့်သည်။ ရုစာရီကလည်း မညည်းညူလိုက်သည်။ မာလုဂါကတော့ အဂ္ဂါနှင့် ရုစာရီတို့အား ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသော စုံတွဲဟုဆိုသည်။ ထိုသို့ဆိုတိုင်း ရုစာရီ ရင်ထဲ ပီတိဖြစ်ရသည်။ ထိုစကားလုံးမျိုး မာလုဂါကို များများ ပြောစေချင်သည်။

မောင်ကြီး၏ မေတ္တာစကားကို ရုစာရီ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ မောင်ကြီးသည် ရုစာရီအပေါ် မေတ္တာရှိမှန်း ရုစာရီ ရင်ထဲက သိသည်။ သို့သော် မောင်ကြီး၏ နှုတ်ဖျားမှ မေတ္တာစကားကို မကြားရချေ။ ရုစာရီမျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်၏ ။ ရုစာရီဘဝတွင် မောင်ကြီးသာ ပထမ၊ မောင်ကြီးသာ ဒုတိယ၊ မောင်ကြီးသာ နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဤမျှ ခိုင်မာနေသော နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာမပေးရက် ပေ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုသော်ငြား သုနန္ဒိယကို မကောင်းဆိုးဝါးဟုသာ ရုစာရီ နှလုံးသားထဲ မြင်သည်။ မိဖုရားအရာကိုပင် မမက်မောမှတော့ မောင်းမမိသံဆိုသော အရာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာမိသည်။

‘သွား . . . အိပ်တော့လေ . . . ညဉ့်နက်လာပြီ’

‘ဟင့်အင်း . . . နှမ . . . မအိပ်ချင်သေးဘူး။ နှမ အိပ်နေတုန်း မောင်ကြီး ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိတယ်’

‘စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ နှမရယ်။ မောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ဆိုပေမယ့် နှမရဲ့စိတ်နဲ့ အသက်ရှင်တာပါ။ နှမ မရှိတဲ့ဘဝ မောင်ကြီး ဘယ်လိုရှင်သန်မလဲ’

‘အဲဒါ မေတ္တာစကားလားဟင် . . . မောင်ကြီး’

‘မောင်ကြီးနဲ့နှမကြားမှာ မေတ္တာစကားရယ်လို့ သီးခြားရှိသေးလို့လား နှမရယ်’

ရုစာရီ နှစ်လိုစွာပြုံးသည်။ ဦးခေါင်းလေးကို မောင်ကြီးရင်ခွင်ကြား တိုးဝှေ့မိသည်။

အဂ္ဂါကလည်း ရုစာရီ ပခုံးလေးကို ယုယစွာပွေ့ဖက်ဖိသည်။

‘မောင်ကြီး ရင်ထဲ ပူနေသလား . . . ဟင်’

‘မေးတတ်ပေတယ် နှမရယ်။ မောင်ကြီးက နေရပ်အတည်တကျမရှိတဲ့ အနုပညာသည်ပါ။ သုနန္ဒိယဘုရင်က နယ်မြေစိုးပိုင်တဲ့ မင်းတစ်ပါး။ အင်အားချင်း ဒီလောက်ကွာတာ မောင်ကြီး ရင်မပူဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပြီးတော့ သုနန္ဒိယ ဘုရင်ဆိုတာ စစ်သွေးကြွသူ၊ တဇောက်ကန်းသူ’

‘မောင်ကြီးက သုနန္ဒိယဘုရင်ကို သိလို့လား’

‘မသိရှိမလား နှမရယ်။ သုနန္ဒိယဘုရင်က စိနရဌတိုင်းကို စစ်သဝဏ်လွှာ ပို့ခဲ့လို့ စိနရဌမင်းက ကမ္ဘောဇဘုရင်ထံ စစ်ကူအင်အားတောင်းတဲ့ သတင်း ကမ္ဘောဇတိုင်းမှာ ပျံ့နေပြီ’

‘အို . . . ဒါဆို . . . သုနန္ဒိယဘုရင်က စစ်ပြုလာတာပေါ့’

‘အင်း . . . ဒီအရပ်မှာ အောင်မြေနင်းမယ်လို့ အမတ်နာယိကပြောသံကြားတာပဲ။ ရှုံးပွဲမရှိသေးတဲ့ သုနန္ဒိယဘုရင်က အင်အားကြီးလာရင် ကမ္ဘောဇတိုင်းကို တိုက်ခိုက်ပြန်မှာပဲ’

‘အို . . . ပြည်သူပြည်သားတွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ နှမရယ်။ မောင်ကြီးတို့မှ စစ်ကို မတားဆီးနိုင်တာ။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ စစ်တော့ ဖြစ်နေကြဦးမှာပဲ။ ကဲ . . . ကဲ နှမ အိပ်တော့။ မောင်ကြီးလည်း လွတ်မြောက်ဖို့အရေး ကြံဆောင်ရဦးမယ်’

‘ဒီ တစ်ညတော့ မောင်ကြီး အနားမှပဲ နေပါရစေ မောင်ကြီးရယ်။ သူတို့တွေကို နှမ ကြောက်လို့ပါ’

လမင်းသည် အိမ်ကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင်

တစ်စုံတစ်ယောက်သွားလာနေသည်ဆိုတာ မည်သူမှ သတိမပြုမိတော့ပေ။
မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ဖောင်ဦးမှ ချစ်သူစုံတွဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်
ထိုမျက်ဝန်းသည် ဖြူစင်ခြင်းများ ပြည့်သိပ်နေသည်။ ထိုစုံတွဲ၏ ကမ္ဘာသည်
ညလေအေးနှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းလျက် ...

*

‘ဘယ်လို ... ဆန္ဒက ... ဘယ်လို’

‘မှန်ပါ့ ... ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး၏ တွက်ချက်မှုအရ
ရုစာရီကချေသည်သည် ထူးခြားသော အတိတ်ကို ဆောင်ပါ၏ ။ ရုစာရီ၏
သက်တမ်းသည် သာမန်လူ၏ သက်တမ်းမျိုးမဟုတ်ပါ ဘုရား။ ရုစာရီသည်
မှန်းဆလို့မရသော သက်တမ်းဖြင့် လောကတွင် ရှင်သန်မည့်သူဖြစ်ပါသည်။’

‘အလို ကြားရတာ အံ့အားသင့်လှပေတယ်။ ရုစာရီ မယ်မင်းသည်
အဘယ်သို့သော အချင်းလက္ခဏာရှိပါသလဲ။ ဆန္ဒက မှန်ရာကို သံတော်ဦးတင်စမ်း’

‘မှန်ပါ့ ... ကောင်းခြင်းငါးဖြာနဲ့ ပြည့်စုံသော မိန်းမဖြစ်မည်ပေ၏
ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး ဆန္ဒက သက်တမ်းတစ်လျှောက် မတွေ့ခဲ့ဖူးသော
အချင်းလက္ခဏာမျိုးပါ ဘုရား။ ကံသည် လူကိုမခေါ်ဘဲ လူကသာ ကံကို
ကွပ်ကဲရပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာလောကမှ လူများကို တုန်လှုပ်စေမည့် လူပါ ဘုရား’

‘အလို ... ကြားရတာ ငါ ကိုယ်တော် ရင်တုန်လှပေတယ်။ မောင်မင်း
ဆိုလိုတာက ရုစာရီ ကချေသည်ဟာ ကိုယ်တော်ထက်သာလွန်ပြီး
ဘုန်းတန်ခိုးတက်မယ်ဆိုလားကွယ်’

‘မှန်ပါ့ ဘုရား။ လောက၏ ဆန်းပြားမှုတွေ သယ်ဆောင်လာမည့်

လက္ခဏာရှင်ပါ’

‘သင့်စကားသာ မှန်ပါက ကိုယ်တော် ရုစာရီကို ဘယ်လိုစီရင်သင့်သလဲ ဆန္ဒက’

‘ရုစာရီသည် ကာမပိုင်ရှိနေသူမို့ မလျှောက်တင်ပုံပါ ဘုရား’

‘ရေမြေသခင် ငါ ကိုယ်တော်ကို လွန်ဆန်ဝံ့သူ ရှိရိုးလား ဆန္ဒက’

‘မသင့်ကြောင်းပါ ဘုရား . . . မသင့်ကြောင်းပါ’

‘ငါကိုယ်တော်လို ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ မတင့်တယ်တဲ့ မယ်မင်းရှိရိုးလား။

ရုစာရီလို ထူးခြားသူက ငါ ကိုယ်တော်လို ဘုန်းတန်ခိုးရှိသူနဲ့မှ
မလိုက်ဖက်ပေဘူးလား။ ဤသို့ ထူးခြားတဲ့ မယ်မင်းကို ကိုယ်တော်မဟုတ်တဲ့
အသည်သား ပိုင်ဆိုင်လို့တော့ ရာဇဝင်ရိုင်းရချည်ရဲ့ကွယ် ကဲ . . . ကဲ . . .
အမိန့်တော်မှတ်မယ် နာခံစေ’

သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် ခါးကိုဆန့်ပြီး ခံစားသူ ပရိသတ်ကို
ခြုံငုံကြည့်သည်။

‘ကချေသည် ရုစာရီကို သမုဒ္ဒက ဘွဲ့အမည်နဲ့
မြောက်မိဖုရားအရာထားစေ’

ဘုရင့်စကား မိုးကြိုးသွားဆိုသည့်အတိုင်းပင် . . . စကားထုံး၏
သက်ရောက်မှုက ပြင်းရလှပေသည်။

အမိန့်တော်ချခဲ့သည်မှာ အရုဏ်လာချိန်မှ ဖြစ်သော်လည်း
ဘိသိက်ခံပွဲအတွက် ရုစာရီ၏ ဝတ်စုံသည် အဆင်သင့်ဖြစ်၍ နေပါပြီ။

ဖြူလွှပြီးတောက်ပသော ပိုးသားဝတ်စုံသည် ရုစာရီကို
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ အံ့အားသင့်ချိန်ပင်

မရလိုက်ပါ။

ရုစာရီသည် သုနန္ဒိယဘုရင်နှင့် မကြာခင်ဘိသိက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။
လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့တွင် ရဌဂန္ဓိစေတီကို ထီးတော်တင်လိမ့်မည်။
ထီးမတင်ခင်တစ်ရက် လပြည့်နေ့၌ ရုစာရီသည် သမုဒ္ဒက အမည်နှင့်
ဘိသိက်ခံရပေလိမ့်မည်။

သာမန်ကချေသည် ကျေးတောသူတစ်ဦးဖြစ်သော ရုစာရီသည်
ရေမြွေသခင်ကို မငြင်းပယ်ဝံ့ချေ။ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိချေ။ မိန်းမသားတို့
လက်နက်သည် မျက်ရည်ပေပဲမို့ ချောင်ထဲ၌ သာ ကြိတ်ငိုရတော့၏ ။

မောင်ကြီးအဂ္ဂါနှင့် တွေ့လိုသော်လည်း မိဖုရားလျောင်းလျာမို့
အစောင့်အကြပ်များကြား လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်မရနိုင်တော့ပေ။ ရုစာရီ၏
အမြင်သည် လှောင်အိမ်ထဲ ပိတ်မိနေသော ငှက်တစ်ကောင်နှင့် တူနေ၏ ။

မောင်ကြီး ဘာတွေလုပ်နေမလဲ။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း
ကြံဆောင်နေမလားဟု မျှော်လင့်မိသည်။

သို့သော် ဘုရင့်အာဏာမို့ မောင်ကြီးလည်း
အားမတန်မာန်လျော့ရမည်ကို စိတ်က သိနေ၏ ။

ဘယ်ဘဝကပါလာတဲ့ ဝဋ်ကြွေးလဲ။

ရုစာရီသည် မင်းစိုးရာဇာ မဖြစ်လိုပေ။ သူဌေးသူကြွယ်ဘဝကိုလည်း
မမက်မောမိ။ သာမန် ကချေသည်ဘဝကိုသာ နှစ်သက်သည်။ မောင်ကြီး အဂ္ဂါ၏
ကြင်သူအဖြစ်နှင့်သာ လွတ်လပ်သော ဘဝနှင့် နေထိုင်ချင်သည်။ ဘုရင် သုနန္ဒိယ၏
မောင်းမမိသံလည်း မဖြစ်လိုပေ။ မိဖုရားအရာကို လည်း မလိုလားပေ။
ပျော်လည်းမပျော်ပေ။ ရုစာရီ၏ ဘဝတွင် မောင်ကြီး အဂ္ဂါကသာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊
နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ မိဖုရားလုပ်ပါက ဘုရင် သုနန္ဒိယ၏ အသုံးတော်ခံရပေမည်။
မောင်ကြီးအဂ္ဂါ နှင့် ရာသက်ပန်ဝေးရပေမည်။ ရုစာရီနှလုံးကွဲပြီး သေရပါလိမ့်မည်။

လောကတွင် အားကိုးရာဟု ထင်ထားသူမှာ မောင်ကြီး အဂ္ဂိသာဖြစ်သည်။
မောင်ကြီး မရှိသော ဘဝသည် အသက်မရှိသော ခန္ဓာနှင့် နေထိုင်ရတာ
နှင့်တူလိမ့်မည်။

ရုစာရီ ဘဝတွင် မောင်ကြီး မရှိ၍ မရပါ။

မနက်လင်းတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ကြီး အဂ္ဂိ၏ မျက်နှာသာ
မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ရုစာရီ၏ ဘဝဖြစ်သည်။

ခုဆို သုနန္ဒိယဘုရင်က မိဖုရားအရာထားမည်ဟု မိန့်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မောင်ကြီးအဂ္ဂိကို မတွေ့ရတော့ချေ။ မောင်ကြီးကို သတိရသည်။
မောင်ကြီး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

ဘေးတွင်ရှိသော ရံရွှေတော်များကို မုန်းမိသည်။

ထိုရံရွှေတော်များသည် ရုစာရီကို လွတ်လပ်ခွင့်မပေးချေ။ နှုတ်ကလည်း
ရိုကျိုးစွာ ပြောဆိုသော်လည်း စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားသည်။ ရုစာရီ
မွန်းကျပ်လှပါလေသည်။

‘ဆမ္ဘိက အမတ်မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ’

‘ဤသို့ မသုံးနှုန်းသင့်ပါ မိဖုရား။ ကျွန်တော်မျိုးမတို့သည် မိဖုရား၏
ကျွန်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရာဇမာန်နှင့် နေထိုင်တော်မူပါ မိဖုရား’

ရုစာရီ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ငိုချင်သည်။ သို့သော် လွတ်လမ်းကို
ကြံဆောင်ရပေလိမ့်မည်။ ဤတောင်ပေါ်တွင် ဘုရင် သုနန္ဒိယပြီးပါက
အာဏာစက်ရှိသူသည် ဆမ္ဘိကပုဏ္ဏားဖြစ်၏ ။ ဆမ္ဘိကပုဏ္ဏားသည်
ပညာရှိဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းနိုးရာရာ အကြံရလိမ့်မည်ဟု ယုံပါသည်။

နေ့ချင်းညချင်း မိဖုရားအရာ မြှောက်သွားသော ရုစာရီ၏ အမိန့်ကြောင့်
ဆမ္ဘိကပုဏ္ဏားသည် ရုကျိုးစွာ ခစားဝင်လာသည်။ သလွန်ထက်တွင် ထိုင်နေသော

ရုစာရီကို အရိုအသေပြုကာ ကတ္တီပါခင်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချသည်။

ရုစာရီသည် မနေနိုင်တော့ပေ။ သလွန်ထက်မှ ဆင်းပြီး ကတ္တီပါခင်းပေါ် ဆန္ဒိကပုဏ္ဏား နည်းတူ ထိုင်၏ ။

‘မိဖုရား . . . မသင့်ကြောင်းပါ။ အသင်တို့က အရှင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ကျွန်ဖြစ်ပါ၏ ။ သလွန်ထက်တွင် မြန်းတော်မူပါ’

‘ကျွန်တော်မျိုးမ ဤသို့ မပြုနိုင်ဘူး အမတ်မင်း။ ကျွန်တော်မျိုးမသည် ကချေသည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သောအခါမှ မိဖုရားဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပေ’

ရုစာရီ၏ သတ္တိသည် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိတော့ပေ။ အပြောအဆို ရဲရင့် ပြတ်သားလှသည်။

ရုစာရီ၏ သဘောကို ပညာရှိရိပ်စားမိသော ဆန္ဒိကပုဏ္ဏားသည် ရံရွှေများကို မျက်နှာကဲပြ၏ ။ ရံရွှေတော်တို့သည် ခန်းမဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကုန်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုးမသည် ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိသည်။ သူနန္ဒိယဘုရင် ကံကြီးထိုက်ပါလိမ့်မည် အမတ်မင်း . . . တားမြစ်တော်မူပါ’

‘မိဖုရား . . . ကျွန်တော်မျိုးကို မညာလေနှင့်။ မိဖုရား၏ ကြင်ရာသည် ယခုမရှိနိုင်ပါ။ မိဖုရား သည် နှစ်များစွာရှင်သန်မည့်သူဖြစ်သည်။ မိဖုရား၏ ကြင်သူသည် ယခု မရှိသေးပါ’

‘ဘယ်လို . . . အမတ်မင်း . . . ကျွန်တော်မျိုးမ နားလည်အောင်ရှင်းပါ’

‘စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းမကောင်းပါ မိဖုရား . . . အချို့သော ကိစ္စများကို မုသားလွတ် လိမ်ရပါသည်။ အချို့သော အမှန်တရားကိုလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်လို၍ ထိန်ချန်ရပါသည်’

‘မောင်ကြီး အဂ္ဂါ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ . . . မောင်ကြီးကို သုနန္ဒိယဘုရင်

ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီလား’

‘ဘိသိက်ခံပွဲမှာ အဂ္ဂါလုလင်က ဘိသိက်တေးသွား တီးမှုတ်ပါလိမ့်မယ်
မိဖုရား’

‘အို . . . မဖြစ်နိုင်တာ . . . မဖြစ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးမကို ကူညီပါဦး . .
. အမတ်မင်းရယ်။ ဒီလို ဘဝမျိုးမှာ မနေချင်ဘူး’

‘ကျွန်တော်မျိုးသည် သုနန္ဒိယဘုရင်၏
သစ္စာတော်ခံအမတ်မင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကို
နားလည်ပေးတော်မူပါမိဖုရား’

‘အို . . . အမတ်မင်းပြောတော့ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ကြင်သူက ယခု
မရှိသေးဘူးဆို’

‘တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကံကိုလူကဆောင်သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူကကံကို
ဆောင်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ် မိဖုရား’

‘ချစ်သောလူနဲ့ ကွေကွင်းရသော ဒုက္ခထက် မချစ်မနှစ်သက်သောလူနဲ့
အတူနေရသော ဒုက္ခကိုပိုပြီး ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးမ သုနန္ဒိယ ဘုရင်ကို
အကြင်မပြုလိုပြီ။ ကျွန်တော်မျိုး သစ္စာတိုင်သည် သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည်
ကျွန်တော်မျိုးမ စိတ်မပါဘဲ အကြင်ပြုခဲ့သည်ရှိသော် သုနန္ဒိယ သေရင်သေ၊
မသေရင် ကျွန်တော်မျိုးမ သေရပါစေ’

ဆန္ဒိက အမတ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထူးခြားသော အချင်းလက္ခဏာရှိသူမှန်း သိသော်လည်း ဤမျှ
ငယ်ရွယ်သူက ခုလို ထက်မြက်ပြတ်သားလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိခဲ့ပါ။

ဆန္ဒိကသည် ရုစာရီကို အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ ရုစာရီ၏
မျက်လုံးများသည် ညှိုးရောင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ပြတ်သားချွန်မြဲနေသည်။

ရုစာရီ၏ နဖူးပြင်သည် ကျယ်ပြန့်ပြီး ရှင်းလင်းသည်။ နှာတံသည် မျက်နှာပြင်ပေါ်၌
ဖြောင့်စင်းပြီး ထင်ရှားနေသည်။ မျက်နှာပေါ်ခွေကျနေသော ဆံပင်တို့သည်
စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေ၏ ။

‘အမတ်မင်းကို ကျွန်တော်မျိုးမ အားကိုးမိခဲ့တယ်။ ရေဆိုတာနိမ့်ရာက
မြင့်ရာကိုမစီးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးမ မေ့သားတယ် . . . သွားလို့ရပါပြီ။
အမတ်မင်း လောကမှာ အခက်ကြုံလာရင် မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာမှန်း
ကျွန်တော်မျိုးမ သိသွားပါပြီ’

ထိုအချိန်မှစ၍ ရုစာရီသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့ချေ။
စားသောက်ခြင်းလည်း မရှိသလို တမ်းတစွာ ငိုကြွေးခြင်းလည်း မရှိတော့ချေ။
ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ ထိုင်ရာမှ မထလဲနေသည်။ အိပ်လည်းမအိပ်သလို . . .
လေညင်းလည်း မခံပေ။

ဘိသိက်ပွဲက မနက်ဖြန် နံနက် အရုဏ်ပြီးတွင် စမည်ဖြစ်သည်။ ရုစာရီ
မိဖုရားဖြစ်တော့မည်။ ရုစာရီ၏ ထူးခြားသည့် ကုသိုလ်ကံကို အချို့က
အားကျနိုင်ကောင်း တန်သော်လည်း ရုစာရီ ဝမ်းနည်းသည်။ လှပသော ဘိသိက်ခံ
ဝတ်စုံကို ရံရွှေများက ဆင်မြန်းပေးသည်။ ဆန္ဒမရှိသောခန္ဓာမို့ ဝတ်စုံသည်
ကိုယ်ပေါ်၌ အသားမကျပေ။

အဆောင်တော်သို့ သုနန္ဒိယ ဘုရင် ကြွချီလာသည်ကိုပင် ရုစာရီက
မကြိုဆိုပေ။ သုနန္ဒိယ ဘုရင်သည် မျက်နှာတော်မလှစွာအဆောင်တော်မှ
ထွက်သွားသည်။

သုနန္ဒိယ ဘုရင် ထွက်ခွာသွားပြီး သိပ်မကြာခင်အချိန်တွင် အဂ္ဂါသည်
မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိ၍ လာသည်။

ရုစာရီ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသည်။ မောင်ကြီး အဂ္ဂါထံ ပြေးဝင်ပြီး
ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးချင်လှသော်လည်း မောင်ကြီးဘေးတွင်

အစောင့်အကြပ်များ ပါသောကြောင့် စကားပင် ရုစာရီ မပြောတော့ချေ။

မောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများကို ရုစာရီ သိသည်။

ရုစာရီ ချစ်သလို မောင်ကြီးကလည်း ရုစာရီကို ချစ်ပါသည်။ မောင်ကြီး မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ကြွင်းကျန်တို့ကို ရုစာရီ တွေ့နေရသည်။

သို့သော် မောင်ကြီးသည် ရုစာရီ၏ ခြေတော်ရင်းတွင် နူးထောက်ထိုင်ချပြီး ရုစာရီကို အရိုအသေပေးသည်။

‘ကျွန်တော်မျိုး မိဖုရားကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ’

အသည်းနှလုံးတွေ ဆွဲထုတ်သွားသလို ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်မျိုးတဲ့လား . . . မိဖုရားတဲ့လား မောင်ကြီးရယ်။

‘ခမ်းနားတဲ့ နန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ ပျော်အောင်နေပါ . . . ကောင်းသော ထမင်းကိုစားပါ . . . ကောင်းသောအိပ်ရာတွင် အိပ်ပါကောင်းသော စကားကိုဆိုပါ’

‘ဒီစကားတွေက မောင်ကြီး ရင်ထဲက အမှန်လား . . . မောင်ကြီး’

‘နောက်ဆုံးအချိန်ထိ လက်မလျှော့ပါနဲ့ . . . ဘိသိက်ပွဲထိ အချိန်ရှိနေပါသေးတယ်။ မင်္ဂလာချိန်မို့ တံတားထိုးမှာ သေချာပါတယ်’

ရုစာရီ ရင်ထဲ လင်းထိန်သွားသည်။ ကညင်ဆီမီးတိုင် မဟုတ်မှန်းသိသည်။ ပိုးစုန်းကြူးလေးဆိုသော်ငြား မှောင်မိုက်နေသော အခန်းအတွက် ကြီးမားသော အလင်းကြီးဖြစ် သည်။ အများမကြားအောင် တီးတိုးကပ်ပြောသည့် မောင်ကြီး၏ စကား . . . မောင်ကြီးသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့တတ်သူမှန်း သိသည်။ အထူးသဖြင့် ရုစာရီကို ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးဘဝတွင် တီးမှုတ်စရာဗုံနှင့် စောင့်ရှောက်စရာ ရုစာရီမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိချေ။ သို့သော် ဘဝကို ပျော်သည်။

မောင်ကြီးက ဗုံကို စည်းချက်မှန်မှန်တီး . . . ရုစာရီကတော့

ဝါးနှင့်ပြုလုပ်သော တူရိယာနှင့် ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်သော
တူရိယာအငယ်စားလေးများကို တီးရင်း ကပြသည်။ ရုစာရီနှင့် မောင်ကြီး အဂ္ဂါ၏
ဘဝဖြစ်သည်။ ရုစာရီနှင့် မောင်ကြီး အဂ္ဂါတို့ ဘဝသည် နှစ်လွှာပေါင်းမှ
တစ်ရွက်ဖြစ်ရ သော စွယ်တော်ရွက်ပမာတည်၏ ။

မောင်ကြီးသည် အကိုင်းအခက်ဆိုပါက ရုစာရီသည်
အရွက်သာဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ သစ်တစ်ပင်တည်နိုင်သည်။
မောင်ကြီးပြောနေကျ စကားရှိသည်။

‘တူရိယာတွေက ရေသောက်မြစ် . . . မောင်ကြီး အကိုင်းအခက်ငါ့နှမက
သစ်ကိုင်းအခက်ပေါ်က လှပတဲ့ အရွက်တွေတဲ့။ ပေါင်းစုရင် အပွင့်တွေ
ပွင့်လာလိမ့်မယ်’ တဲ့။

ရုစာရီ ကျေနပ်ခဲ့ရသည့် မောင်ကြီး၏ စကားကြောင့်
စိတ်ကူးကမ္ဘာတည်ခဲ့ဖူးသည်။

ခုတော့ သုနန္ဒိယဘုရင်ကြောင့် ရုစာရီ၏ ကမ္ဘာလေးပျက်ရပါတော့မည်။

မစီးသောရေအလား ငြိမ်သက်နေသော ရုစာရီသည်
မောင်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီးသောအခါ စားသောက်၏ ။ ရုစာရီ အင်အားရှိနေမှဖြစ်မည်။
ဒါမှ မောင်ကြီး၏ ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်နိုင်လိမ့်မည်။

*